

Bevillingshaverne indsaar, at det var klogere at stille Sagen i Bero til nu sidste Efteraar, saaledes at det i indeværende Vinter kunde sættes i Gang for at afhjælpe Arbejdsløsheden.

Inden jeg fortsætter med Oplysninger om, hvorledes det senere er gaaet med dette Arbejde, maa jeg sige, at den højtærede Indenrigsminister — det er jo for Laanenes Vedkommende under ham, det sorterer — stillede sig forstaaende overfor Sagen, idet han gav disse Kommuner Tilsagn om et Rentetilskud til Arbejdets Udførelse. Man har altsaa det Særsyn, at den højtærede Indenrigsminister stiller sig velvillig, men at den højtærede Trafikminister først gør, hvad han kan, for at hindre, at Arbejdet kommer til Udførelse, og, da han ikke kan det, sender Svaret saa sent, at hele Vinteren er gaaet, forinden Tilladelsen kommer.

Bevillingshaverne tog nu fat i Efteraaret og fik Arbejdet paabegyndt. Det var nu i udmærket Gang og har, indtil for ganske nylig, beskæftiget op imod 100 Arbejdere; men saa skred Statsmyndigheden ind paa et andet Omraade for om muligt at faa dette Arbejde til at gaa i Staa paa en saadan Maade, at der forekommer mig deri at ligge et Bevis for, at man fra Statsmyndighedernes Side ligefrem vil lægge sig paa tværs for, at Arbejdet kan fortsættes. Banen skulde føres igennem Statsskov, igennem en ung Bøgeplantning; men saa melder Statsskovrideren sig og siger, at han kan ikke tillade, at denne Bane føres igennem den unge Bøgeplantning, den vil han ikke have ødelagt. Og da naturligvis Bevillingshaverne og Ingeniørerne ikke kan tage Hensyn hertil, gaar han den højst mærkelige Vej at indanke Sagen for Naturfredningsnævnet, som om Naturfredningsnævnet skulde have noget at gøre med, om Banen kunde føres gennem denne unge Bøgeplantning — jeg kunde snarere forstaa det, hvis det havde været en gammel Bøgeskov, men en ung Bøgeskov, det finder jeg mindre vel motiveret. Det lokale Fredningsnævn afviste Sagen, men den er nu indsendt til Justitsministeriet og hviler i et eller andet Nævn, jeg ved ikke hvor; men Resultatet er, at om faa Dage maa et af de store Arbejder helt standses, fordi Statsskovvæsenet har grebet ind med sin uhyrlige Paastand om, at det har Ret til med Fredningsnævnets Hjælp at bestemme Banens Retningslinje.

Nu vil jeg spørge, om dette er Udtryk for, hvorledes Ministeriet ønsker de offentlige Arbejder fremmet: først forhindrede

man, at Arbejdet kom til Udførelse forrige Vinter, og nu, da man endelig har faaet det i Gang denne Vinter, kommer et andet Ministerium, nemlig Landbrugsministeriet, ved Hjælp af Statsskovvæsenet og lægger sig hindrende i Vejen. Det forekommer mig, at man herigennem har et godt Bevis for, at det i hvert Fald ikke i alle Tilfælde er saaledes, at man fra Statsmyndighedernes Side vil yde sin Medvirken til offentlige Arbejders Igangsættelse.

Enhver, som har det mindste Kendskab til det Arbejde, der foregaar, navnlig i Købstadkommunerne, ved, at netop Købstadkommunerne af al Magt søger at bidrage til at faa offentlige Arbejder iværksat for derved at afbøde Arbejdsløsheden. Socialdemokratiets Stilling til Udførelsen af det Baneanlæg, jeg taler om, kan man se deraf, at de to interesserede Byraad, Horsens og Silkeborg Byraad, der begge har socialdemokratiske Flertal, af al Magt har arbejdet for at faa dette Arbejde udført. Jeg tror ikke, det er saa helt rigtigt, naar Venstres Ordfører (Stengaard-Kirkegaard) vil fastslaa, at Delingslinien mellem dem, der vil have offentlige Arbejder sat i Gang, og dem, der ikke vil have dem sat i Gang, er mellem Venstre og Socialdemokrater. Jeg kan forsikre for, at i alt Fald de to Byraad, jeg nævnte, er enige om, at det er bedre at faa iværksat offentlige Arbejder end at give de arbejdsløse store Understøttelser, og de har været saa heldige at arbejde sammen med Amsraad og Sogneraad, der har den samme Opfattelse. Men desværre har denne Opfattelse altsaa mødt bestemt Modvillie i Ministeriet, og nu synes det, at Arbejdet skal standse, og at de mange, som har fundet Beskæftigelse derved, skal henvises til Arbejdsløshed.

Naar der sættes Arbejder af den Art i Gang, melder der sig mange flere Arbejdere, end Anlægget kan beskæftige. Saaledes er det gaaet baade her og ved et andet Baneanlæg, jeg som Bevillingshaver har haft Tilknytning til. Det er det bedste Bevis for, at man i Arbejderkredse er meget stærkt optaget af at faa Arbejde i Stedet for at gaa arbejdsledig.

Man taler om, at saadant Arbejde skal udføres til en lavere Løn. Jeg har ikke prøvet at staa som Arbejdsmand og læsse Tipvogne; men jeg har adskillige Gange i de senere Aaringer været ude at se paa disse Arbejder, og der har været arbejdet, slidt; jeg har haft den Tilfredsstillelse, at naar de andre Bevillingshavere fra Landkommunerne har set paa det, har de sagt: Det er et rent umenneskeligt